

«Des d'un lloc molt local com és Olot pots arribar a donar missatges universals»

Una carrera farcida de premis i reconeixements els ha portat a rebre el premi Pritzker, considerat el Nobel de l'Arquitectura

Tres joves titulats a l'Escola d'Arquitectura del Vallès el 1987 van crear aquell mateix any el bufet d'arquitectes RCR a Olot. Els olotins Rafael Aranda i Carme Pigem, i el vigatà Ramon Vilalta, retornaven als orígens per conèixer de seguida l'èxit internacional amb el projecte del camp d'atletisme Tussols-Basil a Olot (1991). Una carrera farcida de premis i reconeixements els ha portat a rebre el premi Pritzker, considerat el Nobel de l'Arquitectura.

S'ho esperaven?

No, no. Pensi que això és un somni que ni t'atreveixes a tenir. Des que hem rebut la notícia estem intentant digerir-la, intentant entendre-la.

Quin grau de satisfacció experimenta el bufet del darrer premi Pirtzker?

Ens agrada entendre que aquest premi està valorant que des d'un lloc molt local com és Olot puguis arribar a donar missatges universals. Això s'ha valorat. Ara fa trenta anys, nosaltres ens vam establir a Olot. Vam fer una clara aposta de retorn als orígens i al territori que ens va veure néixer. Després, molta gent d'arreu d'Espanya i de Catalunya també va entendre que es pot anar al lloc d'on ets i des d'allà es pot fer arquitectura. Per això volem dedicar aquest premi Pritzker a tota aquesta gent jove que estan començant, perquè vegin que és possible, això.

Brinden el premi als arquitectes joves que s'obren portes?

Sí, claríssimament. I també entenem que nosaltres hem rebut el premi com a representants d'una arquitectura espanyola i una arquitectura catalana que fa dècades que treballa molt bé i és un referent en l'àmbit mundial.

Estaria bé que esmentessin un exemple...

Un Enric Miralles, que malauradament ens va deixar, és un clar exemple, mereixia un Pritzker. I com ell, altres.

L'arquitectura pot ser poesia?

Aquesta és l'arquitectura que nosaltres intentem fer. Una arquitectura que a més de complir la vessant funcional pugui arribar a ser poesia, pugui arribar a emocionar.

Si vostè fos Joan Roca li preguntaria com s'aconsegueix que un tall de vedella emocioni. Com es fa que un edifici emocioni?

Precisament, dissabte sopava al nou restaurant Enigma, dels germans Adrià, a Barcelona. L'hem fet nosaltres. Vaig sentir emoció per tot el que se m'estava oferint. Petits plats molt elaborats, amb molta essencialitat, sense artificis. Això és possible tant en una cuina com en un espai. Espais que no siguin artificiosos i que convidin les persones a estar, sentir i pensar.

El restaurant Les Cols d'Olot, la Facultat de Dret de la UdG, la pista d'atletisme d'Olot, el celler Bell-Lloc de Palamós. Amb quin es queda?

Jo sempre dic que hauria anat a viure a qualsevol de les cases que hem fet en aquell moment. Les vam fer com si fossin per a nosaltres. Hi creïem i ho sentíem. Ho vam donar tot perquè aquells edificis tinguessin ànima. Aquesta és l'arquitectura que ens agrada.

Niemeyer, Gehry, Siza, Moneo, Foster... i ara RCR. Quin nivell!

Bé, des de la nostra aportació, intentem estar a l'altura de tots aquests arquitectes.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/portada/2017/03/02/des-dun-lloc-local-olot/832279.html?utm_source=rss